

סֵדֵר הַלְמוֹד לְיוֹם ט' תַּמּוּז (הִילולַת הַעֲדִיק הַנְּסֵתֵר רַבִּי

שְׁלֵמָה יוֹסֵף דִּיּוֹן זִו"ע):

סֵדֵר לְקוּשֵׁי מְנוֹהֵרֵי"ת הַיְיָמִי:

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבָרְכָהּ (פְּתִיבוֹת ק"ו ע"נ שָׁם): 'כִּד הוּוּ קָמוּ רַבָּנָן מִמְּתִיבְתָא דְרַב הוֹנָא, הוּוּ נְפָצִי גְּלִימִיהוּ, וְסָלֵק עֲנָנִי (בג' אֵיתָא וּסְלִיק אֲבָקָא, אֲדָּ הַמְכוּוֹן שֶׁהָאֲבָק כִּסָּה עַל אוֹר הַחֲמָה כְּמוֹ עֲנָן. וְעַיְנֵי בְּחִידוּשֵׁי מְהַרְי"ט כְּתוּבוֹת, שֶׁכָּתַב שֵׁם וּז"ל וְנִרְאָה דַּה"ק דְּכִי מְכַסֵּי יוֹמָא בְּמַעֲרַבָא מַחֲמַת עֲנָנִים וְכוּ' הוּוּ אָמְרֵי קָמוּ מִמְּתִיבְתָא דְר"ה, כְּלוּמַר דְּמוֹ כְּמוֹ דְּקָמוּ, וּמְזַכִּירִין אוֹתוֹ לְשַׁבַּח לְזִמְרָה לֹא תִלְמִידִים הַרְבֵּה (וְאֲפֹשֶׁר שֶׁהוּא עַל דֶּרֶךְ כְּמוֹ (נַחֲוֹם א) וְעַנָּן אֲבָק רַגְלִי). וְכַסֵּי לְיוֹמָא' (דְּהֵינּוּ שְׁמֵשָׁא). הֵינּוּ כְּשֶׁהָיוּ קָמִים הַתְּלַמִּידִים מִהֵי שִׁיבָה שֶׁל רַבָּם רַב הוֹנָא, 'הוּוּ נְפָצִי גְּלִימִיהוּ, דְּהֵינּוּ הַלְבוּשִׁין בְּחִינַת גְּדִלוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים צ"ג): "ה' מֶלֶךְ גִּבּוֹר לְבָשׁ", הֵינּוּ שֶׁהָיוּ מְנַפְּצִין וְמִסְּלָקִין בְּחִינַת הַגְּאֻלָּה, כִּי עַל־יְדֵי הֵי שִׁיבָה שֶׁל הָרַב עִם הַתְּלַמִּידִים נִתְּתַקַּן חוֹתָם דְּקִדְשָׁהּ, שֶׁהוּא הַפֶּךְ הַגְּאֻלָּה כַּנֶּ"ל. וְזֶהוּ: גְּלִימִיהוּ, גְּלִימִי רָאשֵׁי תִבּוֹת: "יִי מֶלֶךְ גִּבּוֹר לְבָשׁ" (תְּהִלִּים צ"ג), בְּחִינַת הַגְּאֻלָּה כַּנֶּ"ל, שֶׁהֵם הַכְּנִיעוּ וְסָלְקוּ אוֹתָהּ. וְזֶהוּ: 'וְסָלֵק עֲנָנִי', זֶהוּ בְּחִינַת תְּקוּן הַבְּרִית שְׁמִסְלָקִין וּמַעֲלִין בְּחִינַת הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ לְבְּחִינַת מַחִין תְּפִלִּין כַּנֶּ"ל. וְזֶהוּ: 'וְסָלֵק עֲנָנִי', בְּחִינַת (בְּרַאשִׁית ט): "וְהִיְתָה הַקִּשְׁתׁ בְּעֵנָן", בְּחִינַת תְּקוּן הַבְּרִית כַּנֶּ"ל. וְזֶהוּ: עֲנָן - רָאשֵׁי תִבּוֹת: "נְדִיבֵי עַמִּים נְבִיאִם" (תְּהִלִּים מ"ז), בְּחִינַת גְּרִים.

כִּי עַל־יְדֵי תְּקוּן הַגְּרִים נַעֲשֶׂה תְּקוּן הַבְּרִית כַּנֶּ"ל. וְאֲזִי כְּשֶׁנַּעֲשֶׂה תְּקוּן הַבְּרִית, דְּהֵינּוּ שְׁמִעֲלִין בְּחִינַת הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ לְבְּחִינַת מַחִין, אֲזִי נַעֲשֶׂה בְּחִינַת תְּפִלִּין דְּמְכַסִּין עַל מַחָא (ע"נ תְּקוּן ס"ט דף

קט"ו). וזהו: 'זכסי ליומא, דהינו שמשא', הינו בחינת תפלין דמכסין על מחא שהוא בחינת שמשא, בחינת משה, בחינת (בבא בתרא עה): 'פני משה בפני חמה', כי משה הוא הדעת, וכן"ל:

וכשנתתקן המח בבחינת משה, בחינת תפלין כנ"ל, אזי גם בבחינת הסתלקות משה, דהינו בשנסתלקין המחין, אזי גם הרשימה שנשאר שהיא בחינת שנה, היא טובה גם כן מאד, בבחינת (קהלת ה): "מתוקה שנת העובד" – ראשי תבות משה.

כו לפעמים נסתלקין המחין אצל הרב, וכן אצל התלמידים, כי אין המחין קבועים תמיד. ובשעת ההסתלקות אזי הוא בחינת הסתלקות משה, שהוא הדעת בחינת שנה, ועל ידי תקון המחין על ידי הישיבה כנ"ל, אזי גם בשעת ההסתלקות הדעת, שהוא בחינת הסתלקות משה, בחינת שנה, אזי גם בחינת השנה מתוקה וטובה, בבחינת: "מתוקה שנת העובד" כנ"ל, כי על ידי תקון המחין בבחינת משה על ידי זה הוא תקון השנה, בבחינת חלום על ידי מלאך כנ"ל. וזהו: "מתוקה שנת העובד". 'מתוקה' דיקא, בחינת מין מתיקין, בחינת תקון הברית שהוא בחינת מין מתיקין (פמובא (במ"א) בלקוטי הראשון בסימן נ'), הפך פגם הברית, שהוא בחינת מין מרירין, שהוא בחינת פגם טמאה הנ"ל, חם ושלום, אבל על ידי תקון המחין כנ"ל, על ידי זה השנה מתוקה בבחינת מין מתיקין, בבחינת תקון הברית כנ"ל. וזהו: 'אם מעט ואם הרבה יאכל', הינו שאין מזיק לו האכילה, שעל ידה בא, חם ושלום, טמאה הנ"ל בחלום בשנה כנ"ל, כי נתתקן בחינת השנה על ידי תקון המחין כנ"ל, כי על ידי תקון המחין גם השנה שהיא בחינת הסתלקות הדעת, היא גם כן טובה

וּמִתּוֹקָה מְאֹד כִּנּוּן:

כִּי בַּאֲמַת צְרִיכִין דִּיקָא לְסִלְק אֶת הַמַּח, כִּי צְרִיכִין לְהַשְׁלִיךְ כָּל הַחֲכָמוֹת וְלַעֲבֹד אֶת ה' בְּפִשְׁטוֹת, כִּי צָרִיךְ שִׁיְהִיו מַעֲשָׂיו מְרַבִּין מִחֲכָמָתוֹ (אָבוֹת פָּרָק ג), וְלֹא הַמְדַרְשׁ הוּא הָעֵקֶר, אֲלֵא הַמַּעֲשֵׂה (שָׁם פָּרָק א), וְעַל כֵּן צְרִיכִין לְסִלְק כָּל הַחֲכָמוֹת וְלַעֲבֹד אֶת ה' בְּפִשְׁטוֹת, בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת. לֹא מִבְּעֵיַא חֲכָמוֹת שֶׁל שְׁטוֹת שֶׁל סֵתֵם בְּנֵי אָדָם, אֲלֵא אֲפִלּוֹ חֲכָמוֹת גְּמוּרוֹת, אֲפִלּוֹ מִי שֵׁישׁ לוֹ מַח גָּדוֹל בַּאֲמַת, כְּשֶׁמִּגִּיעַ לְאִיזָה עֲבוּדָה, הוּא צָרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ כָּל הַחֲכָמוֹת וְלַעֲסֹק בְּעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּפִשְׁטוֹת. וְצָרִיךְ אֲפִלּוֹ לְהִתְנַהֵג וְלַעֲשׂוֹת דְּבָרִים, שֶׁנִּרְאֶה כְּמִשְׁנָע בְּשִׁבִיל עֲבוּדַת הַשֵּׁם, בְּבַחֲיִנַת (מִשְׁלֵי ה): "בְּאַהֲבַתָּה תִשְׁגָּה תְּמִיד", שֶׁבְּשִׁבִיל אַהֲבַת הַשֵּׁם צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים הַנִּרְאִין כְּשִׁנְעוֹן, כִּדִּי לַעֲשׂוֹת מְצוּוֹתָיו וְרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי צְרִיכִין לְהִתְגַּלְגַּל בְּכָל מִינֵי רֶפֶשׁ וְטִיט בְּשִׁבִיל עֲבוּדַת הַשֵּׁם וּמְצוּוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, וְלֹא דוֹקָא מְצוּהַ מִמֶּשׁ, אֲלֵא כָּל דְּבָר שֵׁישׁ בּוֹ רָצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִקְרָא מְצוּהַ. כִּי יֵשׁ תְּרֵי"ג מְצוּוֹת, וְאֵלּוֹ הַתְּרֵי"ג מְצוּוֹת יֵשׁ לָהֶם עֲנָפִים רַבִּים, וְכָל דְּבָר שֵׁישׁ בּוֹ רָצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׁעוֹשִׂין בּוֹ נַחַת לְאָבִיו שְׁבַשְׁמִים, הוּא בְּחִינַת מְצוּהַ, וְצָרִיךְ לְגַלְגַּל עֲצָמוֹ בְּכָל מִינֵי רֶפֶשׁ וְטִיט, כִּדִּי לַעֲשׂוֹת אִיזָה רָצוֹן וְנַחַת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

וְאֵזִי כְּשֶׁאַהֲבָתוֹ חֲזָקָה כָּל־כָּף לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁמִּסְלֵק כָּל חֲכָמָתוֹ וּמִשְׁלִיךְ עֲצָמוֹ לְרֶפֶשׁ וְטִיט בְּשִׁבִיל עֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּדִּי לַעֲשׂוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ אִיזָה נַחַת, אֲזִי הוּא טוֹבָה לְהַמְחִין, כִּי אֲזִי זוֹכָה לְהַשִּׁיג אֲפִלּוֹ מִה שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִהַמְחִין, מִה שֶׁגַּם מִשָּׁה בְּחִיָּיו לֹא הַשִּׁיג, הֵינּוּ בְּחִינַת: "צְדִיק וְרַע לוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לוֹ" (עֵין בְּרִכּוֹת ז), שִׁזָּה בְּחִינַת עוֹוֹת הַמִּשְׁפָּט, כִּי זֶה נִרְאֶה כְּעוֹוֹת הַדִּין,

חם ושלום, שגם משה בחייו לא השיג זאת. הינו גם כשהמח
 בשלמות ואינו נסתלק, שזה בחינת משה בחייו, כי הסתלקות
 המחין בחינת שנה זה בחינת הסתלקות משה כנ"ל, וקיום
 המחין, בעת שהמחין קימים ואינם נסתלקין, זה בחינת משה
 בחייו, וגם אז אין יכולין להשיג השגה הנ"ל, דהינו להשיג מפני
 מה יש צדיק ורע לו וכו', אבל על ידי שאהבתו חזקה כל-כך
 להשם יתברך, שמשליך ומגלגל עצמו ברפש וטיט בשביל
 עבודתו יתברך, ועושה עבדות כעבד ממש בשביל אהבתו
 יתברך, אזי זוכה להשיג גם מה שבחינת משה בחייו, דהינו בעת
 קיום המחין אין יכולין להשיג, דהינו 'צדיק ורע לו, רשע וטוב לו':

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"פני:

טז על-ידי רבי אמתתי עם תלמידים נתתקן גם כן כל התקונים
 הנ"ל דהינו תקון האמונה. כי האמונה הוא בחינת "ארץ
 נושבת", הפוך "ארץ לא זרועה" שהוא בחינת פגם האמונה
 שמקלקל סדר הזרעים כנ"ל, והרב האמת הוא משגיח על כל
 חלקי האמונה של כל אחד ואחד לקבצם ולהעלותם. ועל כן נקרא
 למוד הרב עם התלמידים ישיבה על שם קבוצ חלקי האמונה
 שהוא בחינת "ארץ נושבת". גם נתתקן על ידם תקון הברית
 שהוא תקון המחין ותקון השנה שתהיה בקדשה ובטהרה שעל-
 ידי זה נצולין מטמאת מקרה, הן על-ידי המאכלים והן על-ידי
 רבנים שאינם כשרים כנ"ל. גם כל החמשה חושים של המח
 נתתקנים על-ידי שבאים לצדיק שהוא רבי אמתתי. כי על-ידי
 הראיה בעצמה שרואין את הרב נתתקן חוש הראיה, כי הראיה
 בעצמה שרואים את הרב הוא דבר גדול. ועל-ידי ששומעין
 המוסר של הרב על-ידי זה מתקנין חוש השמיעה, ועל-ידי

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

לרכד - אמר מוהרנ"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שיהיה מצד מצדו רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הַטְּרָחוֹת וְהִיגְיוֹת שֵׁישׁ לְכָל אֶחָד בְּיַד לְנִסְעַ וּלְבֹא אֶל הָרֵב, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְבֹא אֶל הָרֵב וּלְקַבֵּל וְלִינֵק מִחֲכָמָתוֹ הַקְּדוּשָׁה כִּי אִם עַל־יְדֵי טְרָחוֹת וִיגְיוֹת וְעַל־יְדֵי־זֶה מְתַקְנִים חוֹשׁ הָרֵיחַ. וְעַל־יְדֵי שְׂזוּכִין לְטַעַם וּלְהִרְגִישׁ טַעַם אֲמָרִי נַעַם שֶׁל הָרֵב עַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקֵּן חוֹשׁ הַטַּעַם, וְעַל־יְדֵי הַהוֹצָאוֹת שֵׁישׁ לְכָל אֶחָד שְׂמוֹצִיא אֶת מָמוֹנוֹ וַיִּגְיַע כִּפּוֹ בְּיַד לְבֹא לְהָרֵב, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקֵּן חוֹשׁ הַמְשׁוּשׁ. וְעַקֵּר זְמַן הַקְּבוּץ לְהָרֵב הָאֶמֶת הוּא בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׂאֵז הוּא תִּקּוּן שֶׁל כָּל הַחֲמֻשָּׁה חוֹשִׁים הַנִּלְוֵאִים וְאֵז נִתְתַּקְנִים כָּל הַתִּקּוּנִים הַנִּלְוֵאִים בְּתִקּוּנֵי נִפְלְאוֹת. כִּי תִקּוּן הַחֲמֻשָּׁה חוֹשִׁים שְׂעַל־יְדֵי הָרֵב עִם הַתְּלִמִּידִים וְתִקּוּן הַחֲמֻשָּׁה חוֹשִׁים שְׂעַל־יְדֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה מְאִירִים וּמְחַזְקִים זֶה אֶת זֶה:

סֵדֶר יְמֵי מוֹהֲרַנְ"ת הַיּוֹמֵי:

יְמֵי מוֹהֲרַנְ"ת הַחֹלֵק שְׁנֵי:

א לְהִיּוֹת יָקָר בְּעֵינֵי מְאֹד כָּל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה, שְׂזוּכִיתִי לִילָד וּלְנִסְעַ בְּשִׁבִיל הַנְּסִיעָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּי הִיָּה לִי מְנִיעוֹת רַבּוֹת בְּלִי שְׂעוֹר בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בְּכָל נְסִיעָה וּנְסִיעָה שֶׁהִיָּתָה נוֹגַעַת לְעֵינַי הַנְּסִיעָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר יָכְלוּ הַמּוֹן יְרִיעוֹת לְפָרְטָם וְאֵי אֶפְשָׁר לְבֹאֵר כָּלָם בְּכֹתֵב בְּשׂוֹם אֶפֶן עַל כֵּן אֲמַרְתִּי לְכֹתֵב מַה שְׂאֶפְשָׁר לְכֹתֵב מַה שְׂיַעֲלֶה עַל זְכְרוֹנִי לְהִיּוֹת לִי לְזִכְרוֹן וּלְיוֹצֵאֵי־חֶלְצֵי וּלְאוֹהֲבֵי וְרַעֲי בְּאֶמֶת וּמְגִדֵל חֶבֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲמַרְתִּי לְכֹתֵב מַה שְׂעַבֵּר עָלַי בְּכָל יוֹם, מִיּוֹם שֶׁהִתְחַלַּתִּי לְעַסֵּק בְּנְסִיעָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכָל מַה שְׂאוּכַל לְכֹתֵב מִכָּל עֵינַי מִחֲשֻׁבָּה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה שְׂעַל יְדֵי זֶה הִגִּיעַ לִי רְמֹז וְהַתְּחִיָּקוֹת לְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֵז שֶׁהִיָּה לִי עַל יְדֵי זֶה מְנִיעָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׂגַם זֶה בְּשִׁבִיל הַחֲשֵׁק

כְּדֵי שְׂיִתְגַּבֵּר עַל יְדֵי זֶה הַחֲשֵׁק יוֹתֵר, כְּמִבְּאֵר אֶצְלָנוּ (לְקוּטֵי מוֹחֵר"ן ס"ו), הַכֹּל אֶרְאֶה לְכַתֵּב בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כְּפִי אֲשֶׁר יִסְפִּיק הַפְּנָאִי בִישׁוּעַת הַשֵּׁם לְמַעַן יִדְעוּ דוֹר אַחֲרוֹן יְקוּמוּ וַיִּסְפְּרוּ לְבְנֵיהֶם כְּמָה צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כָּל מִי שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי בְּאַמַּת מַגְדוֹל וְעַד קָטָן, כִּי קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִסְפִּיק לְכָלָנוּ כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מַגְדוֹל וְעַד קָטָן יֵשׁ לוֹ אִיזָה חֵלֶק בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְשָׁם חֵיִינוּ שָׁם קִדְשַׁתְנוּ שָׁם בֵּיתְנוּ שָׁם אֶרְצָנוּ שָׁם אַדְמַתְנוּ שָׁם חֵלְקָנוּ שָׁם גּוּרְלָנוּ וּבְחוּץ־לְאֶרֶץ אֲנַחְנוּ גְרִים כְּאֹרַח נְטָה לְלִין הַמִּתְגַּלְּל בְּחוּצוֹת וּבְשׂוּקִים וּבְרַחוּבוֹת כִּי אִין זֶה אַדְמַתְנוּ וְחֵלְקָנוּ כָּלֵל וְעַל כֵּן נִקְרְאֵת חוּץ־לְאֶרֶץ חוּץ דִּיקָא כִּי בְחוּץ אָנוּ עוֹמְדִים בְּחוּץ מִמָּשׁ, וְאִין אִישׁ מְאַסֵּף אוֹתְנוּ הַבֵּיתָה עַד אֲשֶׁר נָבוֹא עַל אַדְמַת הַקִּדְשׁ:

וְיוֹתֵר מְזִה עֵינַי בְּדַבְרֵי רַבְּנֵינוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה בַּתּוֹרָה ט' תְּקוּנֵינַי סִימָן כ' וּבַתּוֹרָה אֶרֶץ אֲכַלֵּת יוֹשְׁבֵיהָ סִימָן קכ"ט וּבַתּוֹרָה מִעֲנִין אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים עַל־פְּסוּק וְאַתְחִנַּן בְּלְקוּטֵי תְּנִינָא סִימָן ע"ח וּבַתּוֹרָה מִי שְׂיִוִּדַע מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּסִימָן מ' וּבַתּוֹרָה שֶׁל אֲרִיבֵת אֲפִים בְּלְקוּטֵי א' בְּסִימָן קנ"ה עַל־פְּסוּק וַיִּמְהַר מִשָּׁה וַיִּקְד אֶרְצָה, מָה רָאָה, אֶרֶץ אֲפִים רָאָה וְעַל יְדֵי זֶה וַיִּקְד אֶרְצָה, לְשׁוֹן כִּי קוֹד יְקוֹד אִשׁ שְׁהִיָּה לָבוֹ בּוֹעֵר לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכוּ' וְעוֹד בְּכַמָּה תּוֹרוֹת:

וְעֵינַי בְּחִדוּשֵׁינוּ מַה שְּׂזַכְּנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְכַתֵּב עַל זֶה לְבָאֵר וּלְהִרְחִיב הַדְּבוּר אִידָּךְ כָּל קִדְשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי וְכָל נִצְחוֹן הַמְּלַחְמָה שְׂצָרִיכִין לְנִצַּח בְּזֶה הָעוֹלָם, הַכֹּל הוּא לְזָכוֹת לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִזְכְּנֵי לָבוֹא לְשָׁם מְהֵרָה וּלְפַעַל שָׁם מַה שְּׂאֲנִי צָרִיד לְפַעַל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּאִפְּן שְׂאֲזַכֶּה לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּאַמַּת וּבְשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב וּלְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ בְּעַבְדוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

לרכו - צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק צני מצוי מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

להיות כרצונו וכרצון רבנו זכרוננו לברכה באמת עד עולם והשם
יתברך ירחם על כלל עדתו ויביא לנו במהרה את משיח צדקנו
ונזכה כלנו לשוב לארצנו לשבת על אדמתנו ולשמח בבנין בית
מקדשנו במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון:

סדר לקוטי עצות היופני:

פט ספורי מעשיות מצדיקים. דהינו שמספרין מה שנעשה עמהם,
ואת כל הגדולות אשר עשו, הוא דבר גדול מאד ועל ידי זה נטהר
מחשבתו, ועל ידי זה מתיק הדינים ונצול מכל הצרות. אבל אי
אפשר לספר מעשיות מצדיקים כי אם מי שיודע להבדיל בין
האור ובין החשך, דהינו בין מעשיות של צדיקים, למעשיות של
רשעים ושקרנים (עין בפנים). וזה זוכין על ידי ארץ ישראל (שם
רלד).

כ כל ההשפעות הם באים רק מהצדיק האמת. ועל כן מי שהוא
רחוק מהצדיק אזי בא לו בקשי גדול השפע שלו, עד שיש אפלו
כשמשיד איזה עשירות הוא מת על ידי זה, ולפעמים גם
העשירות נאבד ואינו נשאר אפלו לבניו. וכל זה מחמת
התרחקות מהצדיק (שם רמ).

לא על ידי ספורי מעשיות מצדיקים נתעורר ונתלהב הלב
בהתעוררות גדול להשם יתברך בחשק נמרץ מאד. וכמה
צדיקים גדולים ונוראים מאד ספרו שעקר התעוררות שלהם
להשם יתברך היה על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, וזה הבעיר
לבם להשם יתברך, עד שיגעו בעבודתו, וזכו למה שזכו אשרי
להם (שם רמח).

כז הצדיק בעצמו אי אפשר להשיגו כי אין בו שום תפיסה, רק על
ידי אנשיו יכולין להבין עצם נוראות גדלתו. כי על ידי שרואין

שְׂאֲנָשָׁיו הֵם אֲנָשֵׁי מַעֲשָׂה, וְהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ ה' בְּאֵמֶת, עַל יְדֵי זֶה יְכוּלִין לְהִבִּין עֵצָם גְּדֻלַּת הַצְּדִיק (שם קמ).

כּ כָּל הָעֲצוֹת צְרִיכִין לְקַבֵּל מִצְדִיקֵי אֵמֶת, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְתְּקִין הַדֵּינִים וַיָּבֹא לֹא יִשׁוּעָה וְעַיִן עֲצָה (שם קמג).

כז הַצְּדִיק הַכּוֹבֵשׁ אֶת יְצָרוֹ, וְאֶפְלוּ בְּמָה שֶׁהִתַּר לוֹ הוּא אוֹחֵז אֶת תְּאֵוֹתוֹ בְּיָדוֹ, הוּא תָּמִיד חַי אֶפְלוּ לְאַחַר מִיתָתוֹ. וְאִין חֲלוּק אֶצְלוֹ בֵּין מִיתָתוֹ לְחַיִּים (שם קמד).

סדר ספורי מעשיות הימני:

וְהִרְאוּ לוֹ הַכֶּסֶּא, וְרָאָה, שֶׁהוּא גְּבוּהָ מְאֹד וְכוּ' וְהִלֵּךְ אֶצְל הַכֶּסֶּא וְהִסְתַּכֵּל וְהִתְבּוֹנֵן, שְׂזֹאת הַכֶּסֶּא עֲשׂוּיָה מִן הָעֵץ שֶׁל הַתְּבָה הַגְּדֹלָה (הֵינּוּ הַכְּלִי הַגְּדֹלָה, שֶׁנֶּתַן לוֹ אָדָם הַיֵּעַר כַּנֶּ"ל) וְהִסְתַּכֵּל וְרָאָה, שֶׁחֲסֵר מִן הַכֶּסֶּא לְמַעְלָה אֵיזָה שׁוֹשְׁנָה (הֵינּוּ רִיזוּלִי), וְאִם הָיָה לְהַכֶּסֶּא זֹאת הַשׁוֹשְׁנָה, הָיָה לָהּ הַכַּחַשׁ שֶׁיֵּשׁ לְהַתְּבָה הַגְּדֹלָה (הֵינּוּ הַכְּלִי הַגְּדֹלָה, שֶׁהָיָה לָהּ כַּחַשׁ לְנַגֵּן בְּשִׁחִיו מִנִּיחִין אוֹתָהּ עַל אֵיזָה מִין חָיָה אוֹ בְּהֵמָה אוֹ עוֹף כַּנֶּ"ל) וְהִסְתַּכֵּל יוֹתֵר וְרָאָה, שֶׁזֹּאת הַשׁוֹשְׁנָה, שֶׁחֲסֵר לְמַעְלָה מִן הַכֶּסֶּא, הִיא מִנְחַת לְמַטָּה בַּכֶּסֶּא, וְצְרִיכִין לְקַח אוֹתָהּ מִשָּׁם וּלְהַנִּיחָהּ לְמַעְלָה, וְאִזִּי יִהְיֶה לְהַכֶּסֶּא הַכַּחַשׁ שֶׁל הַתְּבָה הַגְּדֹלָה, כִּי הַמֶּלֶךְ שֶׁהָיָה, עָשָׂה כָּל דְּבָר בְּחֻכְמָה, בְּאִפְסָן שְׁלֵא יִבִּין שׁוֹם אָדָם אֶת הָעֲנָיוֹן, עַד שֶׁיָּבֹא חָכָם מִפְּלָג, שֶׁיִּבִּין אֶת הַדְּבָר, וַיּוּכַל לְכוּן לְהַחֲלִיף וּלְסַדֵּר כָּל הַדְּבָרִים כְּרְאוּיָם.

וְכֵן הַמַּטָּה הִבִּין, שֶׁצְרִיכִין לְנַתְּקָהּ קֶצֶת מִן הַמְּקוֹם שֶׁעוֹמְדָת, וְכֵן הַשְּׁלֶחֶן, צְרִיכִין גַּם-כֵּן לְנַתְּקוֹ קֶצֶת, לְשִׁנּוֹת מְקוֹמָם קֶצֶת, וְכֵן הַמְּנוֹרָה, צְרִיכִין גַּם-כֵּן לְנַתְּקָהּ קֶצֶת מִמְּקוֹמָהּ, וְכֵן הָעוֹפוֹת וְהַחַיּוֹת, צְרִיכִין גַּם-כֵּן לְשִׁנּוֹתָם כָּלָם מִמְּקוֹמָם לְקַח זֶה הָעוֹף מִמְּקוֹם זֶה וּלְהַעֲמִידוֹ בְּמְקוֹם זֶה, וְכֵן כָּלָם, כִּי הַמֶּלֶךְ עָשָׂה הַכֹּל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'רכח ז'צמ"ר מ'זהרנ"ת ז'צ"ל "צ"ך צ"צ מ'קו"ה ש'ד"ך צ"ח"ד מ'ספ"ר ר'בנ"ו י'ה"ה ת'יקו"ן ר'כ"ל"ז
ז'צמ"ר מ'זהרנ"ת ז'צ"ל "צ"ך צ"צ מ'קו"ה ש'ד"ך צ"ח"ד מ'ספ"ר ר'בנ"ו י'ה"ה ת'יקו"ן ר'כ"ל"ז
ז'צמ"ר מ'זהרנ"ת ז'צ"ל "צ"ך צ"צ מ'קו"ה ש'ד"ך צ"ח"ד מ'ספ"ר ר'בנ"ו י'ה"ה ת'יקו"ן ר'כ"ל"ז

בְּעֶרְמָה וּבְחֶכְמָה, בְּאִפְּן שְׁלֵא יָבִין שׁוֹם אָדָם, עַד שְׂיָבוֹא הַחֶכֶם,
שְׂיֹכֵל לְהַתְּבוּנָן לְסִדְרָם כְּרֵאוֹי וְכֵן הָאֲרִיָּה שְׁעוֹמֵד שָׁם (אֲצֵל
הַתְּפִשְׁטוֹת הַדָּרָד), צְרִיכִין לְהַעֲמִידוֹ כָּאֵן, וְכֵן כָּלָם וְצוּה לְסִדְר הַכֹּל
כְּרֵאוֹי: לְקַח הַשׁוֹשְׁנָה מְלֻמְטָה וּלְתַחְבָּה לְמַעְלָה, וְכֵן כָּל הַדְּבָרִים
הַנִּ"ל לְסִדְר כָּלָם בַּסֵּדֶר הָרֵאוֹי כַּנִּ"ל, וְאִז הַתְּחִילוּ כָּלָם לְנַגֵּן נִגּוֹן
הַנִּפְלֵא מְאֹד, וְעָשׂוּ כָּלָם הַפְּעָלָה הָרֵאוֹיָה לָהֶם וְאִז נָתַנוּ לוֹ
הַמְּלוּכָה.

עָנָה וְאָמַר הַבֵּן מֶלֶךְ הָאֲמֵת, שְׂנַעֲשֵׂה עִתָּה מֶלֶךְ, אֵל בֶּן הַשְּׂפָחָה
הָאֲמֵת הַנִּ"ל: עִתָּה אֲנִי מִבֵּין, שְׂאֲנִי בֶן הַמֶּלֶךְ בְּאֲמֵת, וְאִתָּה בֶן
הַשְּׂפָחָה בְּאֲמֵת!

סֵדֶר שְׂלָחֵן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

סימן תקיז (א) לומר לחנוני לתת לו ביצים או אגוזים או שאר
מיני מאכל ומשתה דינו ביו"ט כמו בשבת (כמו
שנתבאר לעיל סימן שכ"ג סעיף ד') ואם הוא נכרי אסור ליקח ממנו דבר
שבמינו במחובר או שבמינו מחוסר צידה אלא אם כן ניכר בהם
שלא נלקטו ושלא ניצודו היום וכן לא יקח ממנו ביצים שמא נולדו
היום אבל דבר שאין בו משום מחובר ולא משום צידה ולא משום
נולד מותר ליקח ממנו אפילו הובא היום מחוץ לתחום וכן קמח
שנטחן היום בעיר שרובה נכרים מותר ליקח ממנו דאדעתא
דנכרי טחני ליה והוא הדין ליקח ממנו פת שאפה בו ביום (וכן אם
נאפה בשבת שלפניו) (ב"י): (ג) ישראל שאמר לנכרי מבע"י תקנה לי
יונים למחר לא יפה עשה אבל אם עשה כבר מותר לאכול מהם
ביום טוב והוא שלא יהיו מפריחין אבל אם רגיל בכך אסור לאכול
מהם דאין זה חשיב דיעבד כיון שרגיל בכך: (ג) לומר לחבירו מלא
לי כלי זה יין דינו ביום טוב כמו בשבת: הגה כדאיתא סימן שכ"ג

והוא הדין דאסור להטיל גורלות ביום טוב כמו בשבת כדאיתא לעיל סימן שכ"ב: (ד) לא ימוד אדם שעורים ליתן לפני בהמתו אלא משער ונותן לה:

סימן תקיח (א) מתוך שהותרה הוצאה לצורך אכילה הותרה שלא לצורך כגון קטן ולולב וספר תורה וכלים:

הגה הצריכים לו קצת או שמתירא שלא יגנובו או שאר פסידא (הגהות סמ"ק ורבינו ירוחם) אבל אבנים וכיוצא בהן אסור: הגה ומותר לשחוק בכדור אפילו ברשות הרבים אע"ג שאינו אלא טיול בעלמא (תוס' ור' ירוחם) ואם הניח עירוב מותר לטלטל ולהוציא כל שיש לו תורת כלי אע"פ שאינן לצורך היום כלל (ר"ן פ"ב דביצה): (ב) אסור לישראל להוציא שום דבר ביום טוב לצורך נכרי: הגה אבל מותר לשלוח לו ע"י נכרי כגון שצריך להחזיר משכון לנכרי אלם וכדומה לזה (מרדכי ספ"ק דביצה וב"י בשם תוס' פ"ק דכתובות):

(ג) לקח עין שאינו מיוחד לשפוד וצלה בו בשר אסור לטלטלו אה"כ שאינו כלי אלא שומטו ומניחו בקרן זוית כדי שלא יזקו בו אפילו אין עליו בשר כלל: הגה ולצורך אוכל נפש מותר לטלטל הכל אפילו מוקצה (רמב"ם פ"א ומרדכי ר"פ בכל מערבין): (ד) מותר לטלטל סולם של שובך משובך לשובך אפילו ברשות הרבים אבל סולם של עלייה אסור בטלטול: (ה) להוציא גרף של רעי ולהחזירו כדינו בשבת כך דינו ביום טוב (ועיין לעיל סימן ש"ח סעיף ל"ה): (ו) בהמה שמתה ביום טוב אם היתה מסוכנת מערב יום טוב הרי זה מחתכה לכלבים ואם לא היתה מסוכנת אע"פ שהיתה חולה הרי זה מוקצה ולא יזיזנה ממקומה: (ז) מתחילין בערימות התבן אם היא תיבנא סריא (פי' סרוחה) ואית ביה קוצים שעומד להסקה: (ח) נוטלים עצים הסמוכים לדופני הסוכה ומסיקין בהם: הגה והוא הדין אם זרק חבילות על הסכך דאינן בטלות לגבי הסכך אם דעתו להסיקן מותר

ליטלן משם: (ט) בית שהוא מלא פירות מוכנים ונפחת נוטל ממקום הפחת:

סימן תקיט (א) מסלקין תריסי (פי' קרשים שנועלים בהם החנויות)
חנויות ומחזירין אותם ביום טוב כדי שיוציא תבלין שהוא צריך להן ולא ימנע משמחת יו"ט במה דברים אמורי' כשיש להם ציר באמצע אבל יש להם ציר מן הצד אסור גזירה שמא יתקע ושאינן להם ציר מן הצד כל עיקר אפילו בבית מותר להחזיר:

סדר לקוטי תפלות הימני:

תפלה ח קפז: פִּשׁוּפֵּר אָרִים קוֹלִי וְאַקְרָא, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן יְחִיד מוֹשֵׁל בְּכֹל, חוּם וְחַיְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְשִׁלַּח לָנוּ מוֹכִיחַ טוֹב וְרְאוּי וְהַגּוֹן, מוֹכִיחַ אֲמִתִּי, שִׁיְהִיָּה רְאוּי לְהוֹכִיחַ אֶת עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת וְשִׁמְרָנוּ וְהַצִּילָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִמוֹכִיחִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים וְרְאוּיִים לְהוֹכִיחַ אֶת עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ כִּי לֹא כָּל אָדָם רְאוּי לְהוֹכִיחַ, כִּי הַמוֹכִיחִים שְׂאִינָם רְאוּיִים וְהַגּוֹנִים יְכוּלִים חַם וְשָׁלוֹם לְהַחֲלִישׁ אֶת נַשְׁמוֹתֵינוּ עַל יְדֵי תוֹכְחָתָם שְׂאִינָהּ בַּהֲגוֹן:

קפג: עַל כֵּן בָּאנוּ לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאַלְקֵינוּ, אֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ, וְשִׁלַּח לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב וּמוֹכִיחַ הַגּוֹן שִׁיְהִיָּה רְאוּי לְהוֹכִיחֵנוּ בְּ"תוֹכְחַת מְגֵלָה מְאַהֲבָה מְסֻתֶּרֶת יְהִלְמֵנִי צְדִיק חֶסֶד וְיוֹכִיחֵנִי" בְּתוֹכְחָתוֹ הַטּוֹבָה, בְּתוֹכְחָה שֶׁל מִשְׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשָּׁלוֹם, אֲשֶׁר עַל יְדֵי תוֹכְחָתוֹ הַטּוֹבָה יוֹסִיף וַיִּתֵּן רֵיחַ טוֹב בְּנַשְׁמוֹתֵינוּ, וַיַּחֲזֵק וַיֹּאמֶץ אֶת נַשְׁמוֹתֵינוּ עַל יְדֵי תוֹכְחָתוֹ הַטּוֹבָה וַיִּתְחַזְּקוּ וַיִּתְאַמְצוּ וַיִּתְגַּבְּרוּ נַשְׁמוֹתֵינוּ עַל יְדוֹ בְּכַח גְּדוּל דְּקֻדְשָׁהּ, עַד שִׁיִּמְשֹׁךְ וַיִּשְׁפַּע שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה לְכָל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִם

בְּנִשְׁמוֹתֵינוּ, בְּאִפְסָן שְׁנִזְכָּה עַל יְדֵי הַמוֹכִיחַ הָרְאוּי לָשׁוּב בְּתִשְׁבָּה
 שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת מֵאַהֲבָה, עַד שִׁיתְהַפְּכוּ כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ לְזִכּוֹת
 וְתִשְׁפִּיעַ עַל הַמוֹכִיחַ הָאֱמֵתִי קוֹלוֹ שֶׁל מִשָּׁה שֶׁהוּא קוֹל הַשִּׁיר
 שִׁיתְעַר לְעֵתִיד שֶׁהוּא שִׁיר פְּשׁוּט כַּפּוֹל מִשְׁלָשׁ מְרַבֵּעַ הַכָּלוּל
 בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ, שֶׁהוּא שִׁיר שֶׁל חֶסֶד שִׁיתְנַגֵּן לְעֵתִיד עַל
 שְׁבָעִים וְשָׁנַיִם נִימִין בָּעֵת שִׁיִּגִיעַ קְבוּל שְׁכָרְן שֶׁל הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד
 אֲשֶׁרִי אֶזֶן שִׁיזְכָּה לְשִׁמְעַ קוֹל הַשִּׁיר הַזֶּה רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ
 הָרַבִּים, וְתֵן לָנוּ מוֹכִיחַ כָּזֶה שִׁיּוּכַל לְהוֹכִיחֵנוּ בְּקוֹל הַשִּׁיר הַזֶּה וְיִקְיָם
 בְּהַמוֹכִיחַ הָאֱמֵתִי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "קְרָא בְּגֵרוֹן אֵל תַּחֲשֹׁךְ, כִּשְׁוֹפֵר
 הָרֶם קוֹלְךָ" וְנִזְכָּה שִׁיעוֹרֵר וַיִּגְלֶה וַיִּמְשִׁיךְ עָלֵינוּ הַקּוֹל הַמְּשַׁקֵּה אֶת
 הַגֵּן עֵדֶן שֶׁהוּא הַנְּהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן שֶׁהוּא קוֹל
 הַשִּׁיר הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה שִׁיתְעַר לְעֵתִיד בָּעֵת שֶׁתַּחֲדֹשׁ אֶת עוֹלָמְךָ
 בְּחֶסֶדְךָ הַטּוֹב כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה", אֲשֶׁר עַל יְדֵי הַקּוֹל
 הַזֶּה גִּדְלִים כָּל הַרְיָחוֹת טוֹבוֹת וְכָל הַיְרָאוֹת הַקָּדוֹשׁוֹת וְתִמְשִׁיךְ
 עָלֵינוּ יְרָאָה שְׁלֵמָה יְרָאָה עֲלָאָה יְרָאָה הָרוֹמְמוֹת, וְאִירָא וְאֶפְחַד
 וְאִזְחִיל (וְאִזְחִיל) וְאֶרְעַד מִמֶּךָ תָּמִיד וְאִזְכָּה לְהַרְגִישׁ יְרָאָתְךָ הַקָּדוֹשָׁה
 עָלַי תָּמִיד, בְּכָל רַמ"ח אֲבָרֵי וְשָׁס"ה גִּידֵי, וְתִהְיֶה יְרָאָתְךָ עַל פְּנֵי
 לְבַלְתִּי אֶחָטָא, וְתִזְכְּנִי לְעֲנֹוה אֱמֵתִית עַד שֶׁאִזְכָּה לְהַכְּלִל בְּךָ
 בְּאַמֶּת:

קַפֵּד: וּבְכֵן תִּרְחַם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וּבְחֶסְדֶיךָ הַגָּדוֹלִים, וְתִזְכְּנִי
 לְבַטֵּל וּלְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה לְגַמְרֵי בְּאַמֶּת, וְאִזְכָּה לְהַכְּנִיעַ מְזוֹנָא
 דְּגוֹפָא, וּלְגַבֵּר וּלְחַזֵּק וּלְאַמֵּץ בְּכָל עֵז וְתַעְצוּמוֹת מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא,
 רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֶתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל חַלִּישוֹת נִשְׁמוֹתֵינוּ אֲשֶׁר נַחֲלָשׁוּ
 מְאֹד מְאֹד בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים וְהַעְצוּמִים מְאֹד, עַד אֲשֶׁר כָּל
 מְשַׁכְּבֵנוּ נִהְפְּךָ בְּחַלְיֵנוּ, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְהַעֲרִיךְ וּלְסַפֵּר כָּלֵל, עַד

אֲשֶׁר "כָּשַׁל כַּח הַסֶּבֶל":

קפה: מְלֵא רַחֲמִים בְּכָל עֵת, חוֹסֶה עַל נַפְשֵׁנוּ וְרוּחָנוּ וְנַשְׂמוֹתֵינוּ, וְחִזְקֵם וְאַמְצֵם בִּירְאֶתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְתִשְׁפִּיעַ עֲלֵיהֶם וְתִשְׁקֵם מִשְׁקִיא דְגִנְתָּא דְעֵדֶן, וְתִמְשִׁיךְ עֲלֵיהֶם רֵיחַ טוֹב רֵיחַ גֵּן עֵדֶן, עַד אֲשֶׁר כָּל מַעֲשֵׂינוּ הָרָעִים כָּלֵם יִתְהַפְּכוּ לְזִכְיוֹת בְּחֶסֶדְךָ הַגָּדוֹל, וְיַעֲלוּ רֵיחַ טוֹב לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שְׂכֶת־טוֹב: "נְרָדֵי נָתַן רֵיחוֹ" וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוּם לְבִרְכָה, עָזֵב לֹא נֶאֱמַר אֶלָּא נָתַן וְיָקִים בָּנוּ מִקָּרָא שְׂכֶת־טוֹב: "יְרוּיִן מִדְּשָׁן בֵּיתְךָ, וְנִחַל עֵדֶנִיךָ תִשְׁקֵם" וְתַעֲזְרֵנוּ לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל עֵקֶב דְּסִטְרָא אַחֲרָא, עֵקֶב שֶׁל עֲשׂוֹ הָרָשָׁע שֶׁהוּא תַאֲוֹת אַכִּילָה וְשִׁתְיָה מְזוֹנָא דְגוֹפָא, וּלְהַגְבִּיר עָלָיו עֵקֶב דְּקַדְשָׁה, שֶׁהוּא קַדְשֵׁת יַעֲקֹב אָבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא "עֵקֶב עֲנֹה יִרְאֵת ה'", שֶׁהוּא מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא, וְיִתְגַּבֵּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְחַזֵּק וְיִתְאַמֵּץ הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב עַל הַיָּדַיִם יְדֵי עֲשׂוֹ:

קפו: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם טוֹב לְכָל, עֲזְרֵנוּ לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל בְּאַמְתַּת תַּאֲוֹת אַכִּילָה וְשִׁתְיָה רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֶךָ, "שְׂמֵרָה נַפְשִׁי וְהִצִּילַנִי אֵל אֲבוֹשׁ כִּי חָסִיתִי בְךָ", זַכֵּנִי מִהֲרָה לְהַכְנִיעַ מְזוֹנָא דְגוֹפָא וּלְהַגְבִּיר מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא, וְתִהְיֶה כָּל אַכִּילָתִי וְשִׁתְיָתִי בְּשִׁבִיל קִיּוּם הַנַּפְשׁ לְבַד כְּמוֹ שְׂכֶת־טוֹב: "צַדִּיק אוֹכֵל לְשִׁבְעַת נַפְשׁוֹ":

קפו: וְתַעֲזֹר רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֶסֶדְךָ הָעֲצוּמִים עָלֵינוּ, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ רַחֲמִים וְחֶמְלָה וְחַנּוּנָה וְתִזְכְּנוּ לְהַתְּפִיל תְּפִלָּתֵנוּ לְפָנֶיךָ בְּכָל לֵב וְנַפְשׁ, בְּחֵן וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, כִּי בֵּן הַמַּתְחַטָּא לְפָנֵי אָבִיו, וְיַעֲרַב לְפָנֶיךָ שִׁיחוֹתֵינוּ וְתִפְלוֹתֵינוּ וְתַחֲנוּנֵינוּ וְנִזְכָּה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאַמְתִּיִּים עָלֵינוּ, וְנִחַשְׁבַּ לְפָנֶיךָ כִּי בֵּן יָחִיד כִּי בֵּן יָקִיר כִּי בֵּן חָבִיב, כִּי בֵּן הַמַּתְחַטָּא לְפָנֵי אָבִיו וְעוֹשֶׂה לוֹ רְצוֹנוֹ, בְּאַהֲבָה בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים בְּחֶמְלָה וְחַנּוּנָה וְנִשְׁפָּךְ לְבָנוּ כַּמִּים נִכַח פָּנֶיךָ ה', כִּי אֵתָה יְדַעַתְּ

אֶת לְבָבִי הַמֵּר וְהַנְּמָהָר, לְבִי סְחָרְחָר, נִפְשֵׁי מָרָה לִי מְאֹד מְאֹד
רַחֵם עָלַי אָבִי אָבִי, חֲמַל עָלַי אֲדוֹנָי יוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי, מִלְּפִי וְאֶלְקָי, אֵל
תַּעֲזֹבֵנִי וְאֵל תִּטְשֵׁנִי אֵל יִמְעָטוּ לְפָנַיךָ אֲנַחֲוֹתִי וְאֲנִקּוֹתִי, כִּי בְּאַמַּת
אֵי אֶפְשֵׁר לִי לְהִתְאַנֵּחַ וּלְצַעֵק בְּשׁוּם אַפֶּן כְּמוֹ שֶׁאֲנִי צָרִיךְ לְצַעֵק,
אַבֵּל מָה אֶעֱשֶׂה אָבִי שְׁבַשְׁמַיִם, כִּי נִלְכַּדְתִּי מְאֹד בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם
הַזֶּה בַּעֲוֹנוֹתַי הָרַבִּים, וְאֵינִי יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהַצִּיל אֶת נַפְשִׁי, כִּי אִם
עָלֶיךָ לְבַד אֲנִי נִשְׁעָן וְנִתְלָה וְנִסְמָךְ, כְּחֶסֶדְךָ חַיִּינִי, כְּחֶסֶדְךָ עֲשֵׂה עִמִּי
כִּי בְּאַמַּת אֲנִי בְּעֶצְמִי הַחַיֵּב מִכָּל הַצְּדָדִים, וְגַם זֶה אֵינִי זּוֹכֵה לִזְמַר
בְּאַמַּת לְאַמַּתוֹ, כִּי אִם בְּפֶה לְבַד, אַבֵּל אֶתָּה טוֹב לְכֹל וּמְלֵא רַחֲמִים
בְּכָל עֵת, וּכְבָר עֲשִׂיתָ עִמִּי טוֹבוֹת רַבּוֹת וְחֶסֶדִים גְּדוֹלִים וְנִפְלְאוֹת
עַד אִין חֶקֶר הוֹשִׁיעֵנִי מֵעַתָּה אָבִי שְׁבַשְׁמַיִם, וְזַכֵּנִי מִהֲרָה לְתַפְלָה
בְּשִׁלְמוֹת, בְּכַוֵּנַת הַלֵּב בְּאַמַּת, שְׁאֲזֹכָה לְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד לְפָנֶיךָ
בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים וְלֹאֲפוּשֵׁי בְּרַחֲמֵי טוֹבֵי בְּכָל עֵת עַד שְׁאֲזֹכָה
לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים עָלַי, בְּאַפֶּן שְׁאֲזֹכָה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמַּת וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים שְׁלֵא יִהְיֶה כַח
לְהַסְטָרָא אַחֲרָא לִינֵק מִן הַרְחֻמָּנוּת דְּקַדְשָׁה וְלֹא יִהְיֶה נִפְגָּם
הַרְחֻמָּנוּת דְּקַדְשָׁה עַל יְדָם חַס וְשָׁלוֹם: